THE PRESENT

כי ההווה הוא מתנה....

ספירת העומר נספרת לקדימה ולא לאחורה.

ולמה?

משום שכל יום ויום צריך לעבור עלינו בהכנה רוחנית לקראת חג השבועות. אנו לא מחכים שהימים יחלפו סתם כך, אלא לכל יום ויום ישנה משמעות בעיננו. בכל יום ויום עלינו להתקדם רוחנית.

על יהודי מוטלות שלוש חובות: לזכור וללמוד מהעבר, לצפות לישועה העתידית ולחיות ולפעול בהווה. במקביל לשלשת ממדי הזמן, עבר, הווה ועתיד, חוגג עם ישראל שלשה רגלים - חג הפסח, חג השבועות וחג הסוכות.

בחג הפסח אנו חוזרים לעבר. מצוות החג כולן - קרבן פסח, אכילת מצה ומרור וסיפור יציאת מצרים, מכוונות את האדם לשחזר את ההיסטוריה, "לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים" (משנה פסחים פ"י מ"ה). בחג הסוכות, לעומת זאת, חולמים על העתיד. הסוכה העתידית מעורו של לויתן, החזונות שבספר זכריה (פרק יד) על חג הסוכות והקמתה מחדש של "סוכות דוד הנופלת" - מלכות בית דוד והמקדש. אמנם, גם לחג הסוכות ממד המתייחס לעבר, "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל" (ויקרא כג, מג), אך המשותף לכל מצוות החג הוא דווקא הכמיהה אל העתיד, אל אחרית הימים. החיים תחת סכך עשוי צמחייה, האחיזה בארבעה מינים שונים של צמחייה, הבאת ערבה למזבח וניסוך המים - כולם יוצרים קירבה בין האדם לטבע ורוויים באסוציאציות לעולם האידיאלי שהיה בגן עדן ויחזור באחרית הימים.

בין שני חגים אלו נמצא חג השבועות בו מודגשת ההכרה בערכו של ההווה. החל משבועות מתחילים להביא את ביכורי הפירות לבית המקדש (משנה ביכורים פ"א מ"ג ומ"י). הבאת הביכורים מצביעה על הכרת הטוב לה' ועל שמחתנו במציאות בה אנחנו חיים כאן ועכשיו: "ויתן לנו את הארץ הזאת ארץ זבת חלב ודבש... **ועתה** הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה'... **ושמחת בכל הטוב** אשר נתן לך ה' אלהיך ולביתך" (דברים כ"ו, ט-י).

ההתייחסות לחג השבועות כחג ההווה מסביר את העדרן של מצוות מיוחדות לו. מצוות החג הן סמלים המיועדים להוביל את תודעת האדם למצב שונה מזה בו הוא מצוי כאן ועכשיו. סוכות ופסח גדושים בסמלים כאלו, המקשרים את האדם עם עברו ועתידו. בשבועות, בו מושם דגש על מצבו של האדם בהווה, יש דווקא למעט בסמלים. יתכן שזו גם הסיבה לכך ששבועות אורך רק יום אחד ולא שבעה כשאר הרגלים - כשרוצים לעצב עולם אחר יש צורך בזמן, אבל כדי לחוות את ההווה, די ביום יחיד.

העבר מעניק משמעות להווה ומכוון את דרכו של האדם. מהעתיד, מהחזונות ומהתקוות, יש להפיק השראה ושאיפות. לעומתם, חג השבועות מציג לאדם את האתגר לחוות את ההווה ולהכיר את הטוב שבחייו, לומר 'עכשיו טוב' - "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' א-להיך ולביתך". הברכה "יהיה טוב", כלל אינה ברכה, לא רק שהיא מכחישה את הטוב שכבר קיים בהווה היא גם שוללת את הטוב שבעתיד. מי שמתעלם מההווה ומתמקד תמיד בתקוות לעתיד, עלול שלא להבחין בטוב גם כאשר כל תקוותיו יתגשמו.

במשך שנים ניצלתי את זמן ההליכה מביתי לבית המדרש כדי לסדר בראשי את השיעורים שהייתי אמור להעביר באותו היום. משהתחלתי לחיות מתוך נוכחות בהווה וגיליתי את המתיקות שבה החלטתי להיות מודע לחיים המקיפים ומכילים אותי. כבר ביום הראשון גיליתי קול שמרוב טרדותי עד אז היה נסתר ממני - הציפורים שרות כל היום ולא רק בשעות הבוקר ובשקיעה.
עם הזמן מתברר לי כי מסע החיים אינו לאורך ציר הזמן, אלא דווקא כניסה יותר עמוקה לתוך ההווה וגילוי של הרבדים הפנימיים של המציאות. אני מנסה לייסד את חיי על הצו 'בקשו פני **תמיד**' אלא שעכשיו אני מבין שפני ה' אינם תבוים ביום המחרת, הם כאן 'תמיד'. בתלמוד (בבלי סנהדרין צח ע"א) יש מי ששאל: 'מתי יבוא המשיח'? ונענה 'היום'. השואל חיכה בסבלנות עד הערב אבל התאכזב כשהמשיח עדיין לא הופיע. אז הסבירו לו: 'היום - אם בקולו תשמעו'.